

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Իմ ուխտը

Քանի դեռ սրտումս վառվում է կրրակ
Անկեղծ, սրբազան ոգևորության,
Եվ քանի ձայննս ազատ, համարձակ
Դեռ չի խլացրել սև դրոշմը մահվան.
Քանի դեռ հոգիս պահում է յուր մեջ
Լիառատ պաշար ազնիվ կրքերի...
Եվ քանի սիրույս ցրնորքը անշեջ
Դեռ լի աղբյուր է վառ երագների.

Ես պիտի երգեմ և շատագովեմ
Անաչառ մարդոց մեծաշուք գործեր.
Ես պիտի երգեմ և փառաբանեմ
Միրո քաղցրություն և կույսի պատկեր.
Ես պիտի երգեմ անկաշառ ձայնով,
Սուրբ ճշմարտության դրոշակը ձեռքիս.
Ես պիտի երգեմ... թեկուզ այդ երգով
Հալածանք միայն վաստակեմ անձիս...

Թո՛ղ տգիտության թանձր խավարում
Խարխափողների խուռն բազմություն,
Սպառնալով դրոշիս սոսկալի անկում,
Ճգնե խորտակել նորա վեհություն.
Թո՛ղ ստրկահոգին՝ կրքից կուրացած,

Նախանձ ու սև թույն թափե իմ գլխին.
Թո՛ղ բռնավորը գոռա կատաղած.
«Մա՛հ այդ անպատկառ, չնչին մժղուկին...»

Հրգոր է ուխտըս, հրգո՛ր իմ հավատ,
Ինձ չէ սարսեցնում կյանքի փոթորիկ.
Ճակատըս պայծառ, սիրտըս անվհա՛տ
Ես ձեզ խղճում եմ, փոքրոգի՛ մարդիկ...
Փրփրացե՛ք անվերջ, գոռացե՛ք ուժգին.
Թո՛ղ օդ դրդեն ձեր ճիշ, աղաղակ.
Ես չեմ վրդովվում, վե՛հ է իմ հոգին,
Եվ անընկճելի հոգույս նպատակ...

1888, 11 դեկտեմբերի